

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720200427
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5720200427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobkyne: P. L., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt V. Y. XXXX/XX, XXX XX Z., zastúpená TOMANÍČEK & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Sládkovičova 6, 010 01 Žilina, IČO: 47 239 000 proti žalovanej: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt T., XXX XX, zastúpená Mgr. Ľubicou Dendisovou, advokátkou, so sídlom Holubyho 51/9, 036 01 Martin, IČO: 50 593 021, o určenie, že darovacia zmluva je voči žalobkyni neúčinná, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/8/2020-253 zo dňa 29.09.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni vo vzťahu k žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd určil, že právny úkon T. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom mesto T., v Darovacej zmluve uzatvorenej so žalovanou, predmetom ktorej je byt č. XX, nachádzajúci sa na druhom poschodí, vo vchode číslo XX obytného domu na Ul. J. K. so súpisným číslom XXXX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, ako i pozemku, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie T., je voči žalobkyni právne neúčinný. Žalobkyni vo vzťahu k žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané a nebolo to ani rozporované stranami sporu, že žalobkyňa na základe uznesenia Okresného súdu Martin č. k. 15C/257/2016-129 zo dňa 12.01. 2018 má vymáhateľnú pohľadávku vo vzťahu k dlžníkovi T. W., nar. XX.XX.XXXX. Dlžník uhrádzal svoj dlh v mesačných splátkach vo výške 140,- eur od 19.01.2018 do 19.11.2018 celkovo uhradil 1.100,- eur. Ku dňu 30.04.2019 bolo vydané upovedomenie o začatí exekúcie a pohľadávka žalobkyne voči dlžníkovi bola v celkovej výške 47.076,80 eur. V priebehu exekúcie bolo vymožených celkom 240,- eur. Zo správy zo dňa 17.01.2020 súd zistil, že exekučné konanie bolo zastavené, nakoľko povinný T. W. vyhlásil osobný bankrot. Z listinných dôkazov, ktoré neboli rozporované mal súd ďalej za preukázané, že dňa 03.03.2016 uzatvoril darca T. W. so žalovanou ako obdarovanou darovaciu zmluvu, predmetom ktorej bolo bezplatné darovanie nehnuteľnosti, a to byt č. XX spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, so spoluvlastníckym podielom na pozemku. Na základe tejto darovacej zmluvy bol vykonaný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na liste vlastníctva č. XXXX a vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 12.12.2017 pod V 3974/2017 v prospech žalovanej. Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX mal súd preukázané, že nehnuteľnosť najskôr pôvodne nadobudli žalovaná a dlžník do podielového spoluvlastníctva na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu vklad zo dňa 17.07.2013. Na základe darovacej zmluvy podvkladovanej pod V 4816/2015, vklad zo dňa 02.02.2016, sa stal výlučným vlastníkom celej nehnuteľnosti dlžník T. W..

Následne o mesiac 03.03.2016 uzavrel T. W. ako darca so žalovanou ako obdarovanou darovaciu zmluvu a rozhodnutím o vklade vlastníckeho práva zo dňa 12.12.2017 pod V 3974/2017 sa výlučnou vlastníčkou bytu a príslušného spoluvlastníckeho podielu stala žalovaná. Na predmetnú nehnuteľnosť bolo zriadené záložné právo v prospech U. U. na základe záložnej zmluvy č. V 2287/2013, vklad zo dňa 17.07.2013. Žalovaná ako vlastníčka nehnuteľnosti odpredala tieto do bezpodielového spoluvlastníctva manželov W. za sumu 70.000,- eur, kúpnu cenou uhradila úvery v celkovej sume 65.074,01 eur. Zároveň mal súd preukázané že zvyšný majetok dlžníka v žiadnom prípade nepostačuje na uspokojenie veriteľa. Dlžník T. W. nemal žiadne finančné prostriedky na účtoch, nevlastní motorové vozidlá a nie je poberateľom žiadnych sociálnych dávok, nemá žiadne nehnuteľnosti. V konkurznom konaní žalobkyňa podala na dlžníka návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Súd mal tiež preukázané, že žaloba bola podaná v trojročnej prekluzívnej lehote. Zároveň súd uzavrel, že žalobkyňa preukázala, že medzi dlžníkom T. W. a žalovanou v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu v decembri 2017, bol blízky vzťah, tak ako to predpokladá ustanovenie § 116 Občianskeho zákonníka. Súd mal za preukázané, že žalovaná a dlžník T. W. sa spoznali cez internet v roku 2011. Od roku 2012 podľa žalovanej začali spolu oficiálne žiť, to znamená, že začali spolu bývať. Následne na jeseň roku 2012 sa T. W. rozviedol, žili ako druh a družka do času, kým sa neodšťahovali do Nemecka v septembri 2015. V Nemecku sa nasťahovali do dvoch nájomných bytov, pričom v roku 2017 sa opätovne nasťahovali spoločne do jedného bytu, v ktorom bývajú dodnes. Súd nemal za preukázané, žeby došlo k prerušeniu ich blízkeho vzťahu ako druha a družky, čomu nasvedčujú listinné dôkazy predložené žalobkyňou. Pokiaľ žalovaná popierala vzťah v roku 2016, z výpisov z účtu za mesiac 10/2016 je zrejmé, že hradila za T. W. výživné na jeho deti. V roku 2016 dochádzalo k úhradám z účtu žalovanej vyživovacej povinnosti pre deti T. W.. V roku 2019 odišli nejaké platby na výživné opäť. Vyjadrenia žalovanej súd považoval za účelové, meniace sa podľa potreby. Nevyhovel návrhu na vypočutie svedka T. W.. Vykonané dokazovanie súdu plnohodnotne postačovalo pre legitímne rozhodnutie vo veci samej z dôkazných prostriedkov. V obsiahnutých listinách bolo zachytené finančné správanie žalovanej voči dlžníkovi a nakladanie s majetkom, samotné načasovanie právnych úkonov. Ako svedok T. W. je svedok zaujatý, má nielen vzťah so žalovanou, avšak žalobkyňa podala návrh na zrušenie oddĺženia T. W., pričom jeden z bodov žaloby je práve spor o darovanie bytu žalovanej ako zrušovací dôvod podľa § 166 g/ ods. 2 písm. h/ zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V ďalšom súd popísal chronologicky postup ohľadne uplatňovania pohľadávky žalobkyne ako veriteľa voči jej dlžníkovi T. W., pričom za podstatné súd považoval, že 12.12.2017 bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy a 20.12.2017 došlo k podpísaniu zmluvy stranami, teda žalobkyňou a dlžníkom a jeho zaslanie na Okresný súd Martin, kde 12.01.2018 súd vydal uznesenie o schválení súdneho zmluvy. Krátko po prvom termíne pojednávania bol evidovaný ako vlastník bytu dlžník, s tým, že už v tom čase bola vyznačená plomba prebiehajúceho vkladového konania pod číslom V 3974/2017, na základe ktorej potom po vykonaní vkladu už bola ako vlastníčka evidovaná žalovaná. Postupnosť jednotlivých úkonov nepochybne dokladuje úmysel T. W. ako dlžníka ukrať pohľadávku žalobkyne aj napriek ust. § 42 ods. 2, 3 písm. a) OZ. Žalovaná potvrdila, že na predmetnom byte vzrástli nedoplatky v súvislosti s úhradou za odber plynu, elektriny, nákladov spojených s užívaním bytu. Zároveň mal súd preukázané, že žalovaná uhradila jednu splátku v súvislosti so zmluvou, a to vo výške 100,- eur. Na podklade výpisu z účtu deklarujúceho túto skutočnosť, súd považoval za zrejmé, že žalovaná musela vedieť o tom, že T. W. spláca žalobkyňi splátky v súvislosti s uzavretým zmluvou. Žalovaná ako blízka osoba nevyvrátila zákonnú domnienku o poznaní ukracujúceho úmyslu dlžníka, a preto súd odporovateľnej žalobe žalobkyne vyhovel v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a úspech žalobkyne v spore.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP. Namietla, že v danom prípade nie je splnená podmienka na odporovanie právneho úkonu vzťahujúca sa k osobe žalovanej. Žalovaná zotrvala na absencii vedomosti o úmysle dlžníka ukrať svojho veriteľa. Práve túto skutočnosť mal súd zistiť z navrhovaného výsluchu, dlžníka T. W., ktorý odmietol vykonať a odmietol sa oboznámiť aj s čestným vyhlásením T. W.. Nevykonaním navrhnutého dôkazu došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, čo podporila i konkrétnymi rozhodnutiami Ústavného a Najvyššieho súdu SR. Za nepochopiteľné považovala prečo súd neskúmal pri definovaní blízkej osoby i pocity druhej osoby. Žalovaná od počiatku tvrdila, že jej dlžník o svojej minulosti a financiách nič nepovedal, bol tajnostkársky, tieto veci si riešil sám. Nemala prístup k jeho účtu, nikdy nemala splnomocnenie na preberanie jeho pošty a nikto z jej okolia nemal informácie o tom, že je vedený nejaký spor so žalobkyňou, príp. že dlhuje hocikomu akékoľvek finančné prostriedky. Dokonca ju nekontaktovala pred podaním žaloby ani samotná žalobkyňa. Súd si sám protirečí, čím

podkopáva svoje rozhodnutie vo veci. Súd mal vypočítať navrhnutého svedka a po jeho vypočutí si mohol kľudne zhodnotiť jeho výpoveď podľa ust. § 191 CSP. Súd skúmal vzťah žalovanej a dlžníka nie v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, ale v decembri 2017, keď došlo k podaniu návrhu na jej vklad. Súd uvádza, že žalovaná menila svojou výpoveďou skutkové tvrdenia oproti písomným vyjadreniam, čo nie je pravda. Z výsluchu žalovanej, vyplýva, že pred rokom 2014 boli s dlžníkom blízkymi osobami, žili spolu v jednej domácnosti, v roku 2015 sa však do Nemecka presťahovala žalovaná a následne aj T. W.. Z predložených nájomných zmlúv vyplýva, že od roku 2015 spolu nežili, nebývali v jednej domácnosti, boli len priatelia/kamaráti. Takto to bolo až do roku 2017, keď sa presťahovali do jedného bytu v Nemecku, pretože premýšľali z ekonomického hľadiska ako znížiť svoje výdavky. Zotrvávala na vyjadreniach o tom, že v roku 2017 spolu bývali len ako spolubývajúci, nespávali spolu, neboli partnermi v žiadnom zmysle slova. Ich vzťah sa začal meniť až v roku 2018, kedy pán W. začal navštevovať psychológa a riešiť svoje zdravotné problémy. To čo sa dialo pred rokom 2016 a po roku 2017 je pre tento spor irelevantné, dôležitým je obdobie december 2017. Predtým a potom mohli mať vzťah, ktorý spadá do hocijakej definície. Vedomosť žalovanej o existencii dlhu dlžníka voči žalobkyni súd usudzoval z toho, že v januári 2018 poslala jednu platbu na účet žalobkyne, avšak urobila to iba na požiadavku dlžníka. Za hlúposť označila fikcie žalobkyne, že z dvoch údajov o platbe mala žalovaná objektívne a bez akýchkoľvek pochybností mať informáciu o prebiehajúcom súdnom spore. Nemohla z niekoľkých čísel a písmen usúdiť, že ide o niekoľko tisícovú dlžobu a W. je povinný platiť splátky. Ak by toto dokázala zistiť nejaká osoba bez akýchkoľvek iných informácií, tak potom ide pravdepodobne o vešca/vešticu. Zmeny v tvrdeniach žalovanej si vyfabuloval sám súd nesprávnym pochopením písaného a čítaného textu. Ohľadne podozrivých právnych úkonov a načasovania, poukázala na časový sled jednotlivých udalostí. Ohľadne nesporného prospechu zo speňaženia nehnuteľnosti, uviedla, že ten si žalovaná spätne predstavuje inak, nie to, čo po odpočítaní zostatku úveru a dlžných platiach na energiách a správcovi bytu ostalo (približne 4.000,- eur). Ak by aj k darovaniu nedošlo a byt by predával T. W., niekedy v rovnakom čase ako ona, pri výške úveru a dlžných platieb za energie, by to nemusela byť ani takáto suma a ten prospech zo speňaženia nehnuteľnosti by nebol ani čiastkový. Súd odignoroval tvrdenia žalovanej, že nemala žiadne informácie o akýchkoľvek finančných záväzkoch T. W., nemala odkiaľ vedieť o jeho spore so žalobkyňou alebo inými osobami. Ak by prvostupňový súd prihliadal aj na tieto tvrdenia žalovanej a nie len hľadal, čo mu pasuje, aby sa držal svojho predbežného názoru, získal by naozaj objektívny obraz o vzťahu žalovanej a W.. Na to, by však musel svedka T. W. najskôr vypočuť. Žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvoinštančného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uložil žalovanej nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že rozsudok prvoinštančného súdu vznikol z objektívnych dôkazov, napokon žalovaná si sama v zásadných bodoch protirečí. Skutkové a právne závery súdu sú správne. Pokiaľ žalovaná namieta nevypočutie T. W., porušenie práva na spravodlivý proces nenastane pri každom odmietnutom dôkaze. Navrhovaný výsluch neposlúži svojmu účelu. Blízky vzťah medzi osobami je subjektívna kategória, psychický vzťah osôb k sebe navzájom. Vyjadrenia jedného či druhého o ich pocitoch nemusia byť sami o sebe dôveryhodné. V odporovom práve to predstavuje zásadný problém, pretože dlžník a prospechár môžu účelovo uviesť, že ich vzťah nemá kvalitu predpokladanú § 116 OZ. Blízky vzťah sa preto hodnotí vždy pomocou objektívnych okolností, napríklad zo správania osôb pred kľúčovým okamihom, počas neho a po ňom, vždy tak, ako by to vnímal nezávislý pozorovateľ. Výsluch dlžníka o jeho pocitoch ešte nemôže právne vyvrátiť alebo potvrdiť blízky vzťah medzi ním a žalovanou. Na ten účel slúžia listiny - výpisy z účtu, vkladový spis, spis Okresného súdu Martin sp. zn. 15C/257/2016 porovnanie a konfrontácia s vyjadreniami žalovanej. Protirečenia žalovanej primárne vysvetľuje rozsudok, ďalšie nezrovnalosti sú obsiahnuté v podaní žalobkyne zo 17.06.2021. K. priznala, že sa do spoločného bytu presťahovali v marci 2017 z pohnútky tvoriť pár. V čase vkladu, ku ktorému došlo o pol roka neskôr, preto jestvoval medzi žalovanou a dlžníkom vzťah druhá a družky. V tejto súvislosti poukazovala žalobkyňa na zápisnicu o pojednávaní. Tvrdenie žalovanej o tom, že sa zblížili v roku 2018 označila za paradox, napriek 3 roku strávenému v spoločnej domácnosti. Uviedla, že udalosti v roku 2015 a 2016 nie sú irelevantné, práve naopak, vzťah dlžníka a žalovanej bol očividne nadštandardný. Platby výživného v roku 2016 sú významné práve kvôli tomu, že ich žalovaná dobrovoľne hradila každý jeden mesiac. Napriek tomu, že tvrdila, že si boli s dlžníkom odcudzení, neboli dobrými priateľmi, stretávali sa len sporadicky (zápisnica z 24.05.2021) a predovšetkým preto, že mala finančné ťažkosti a dôvod prečo nepodala návrh na vklad ešte v roku 2016, ale až v roku 2017, sú podľa jej slov nedoplatky u správcu bytového domu, ktoré musela opätovne hradiť ona a pritom všetkom znášala ešte aj cudzie výživné. Za absurdné označila prevody bytu, sprvu vo februári 2016 na T. W. a následne v marci 2016 späť na Q. K.. Motívy týchto prevodov sú rozporuplné a ich význam tkvie práve v

tom, že vnášajú pochybnosti o úmysloch samotného dlžníka. Žalobkyňa tvrdí, že v marci 2016 sa pred vnučkou zmienila, že bude od otca vymáhať dlh a práve v tomto marci prebehol inkriminovaný spätný prevod, ktorého pohnútkou je v príkrom rozpore s dôvodmi prečo žalovaná darovala byt na dlžníka vo februári 2016. Výsluch dlžníka nepovažovala za vhodný z dôvodu jeho potenciálnej zaujatosti, a to ani nie kvôli súbežne prebiehajúcemu sporu o zrušenie oddĺženia, ale predovšetkým preto, že už vyjadrenie žalovanej k žalobe je obsahom a štylizáciou v rozsiahlej miere totožné s písomným vyjadrením, ktoré dlžník predložil ako svoje vlastné v trestnom konaní. V ďalšom poukázala na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 808/2004, pričom za podstatné považovala, že pokiaľ i žalovaná tvrdila, že s dlžníkom viedla hádky, pretože jej odmietal vysvetliť prečo od nej žiada pôžičku, skutočnosťou však zostáva, že financie mu vždy poskytla bez ohľadu na to, či to vyvolalo nezhody alebo nie. Napriek finančným ťažkostiam poukázala za neho platby výživného, čo dôvodí jedinému záveru, že žalovaná nevynaložila žiadnu starostlivosť na poznanie dlžníkovho úmyslu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrvala na doterajších vyjadreniach, tvrdeniach. Za podstatné považovala, že od počiatku podania tejto žaloby sa žalobkyňa a jej právny zástupca snažia ich vlastnou konšpiračnou teóriou, právnickými výrazmi a pojmami vnuknúť a navodiť dojem, že celá táto vec je dlhodobo pripravovaná nie len žalovanou, ale predovšetkým pánom W.. Je až neuveriteľné ako dokážu pretvárať skutočnosť, aby sa to vo výsledku javilo presne tak, ako chcú práve oni. K uvedenému im dopomohol aj prvostupňový súd, ktorý sa nekriticky stotožňuje s ich tvrdeniami, hoci práve on by mal rozhodovať objektívne. Pri darovaní bytu, pri návrhu na vklad, ako aj pri samotnom vklade nemala žalobkyňa žiadny právny, ani iný nárok na tento byt. To je fakt. V roku 2016, 2017 prebiehal spor medzi žalobkyňou a dlžníkom, o ktorom žalovaná nemala žiadnu vedomosť. Je pre ňu nepochopiteľné, že si žalobkyňa nedokázala poistiť, zabezpečiť majetok dlžníka, keď sa s ním súdila. Nevyužila žiadnu zákonnú možnosť na to, aby si v prípade úspechu uplatnila to, čo jej patrí. Za úplne normálne považovala, že si človek nepamätá. Taktiež je pre ňu prirodzené pomáhať, avšak nikdy nemala ochotu podieľať sa na dlhoch dlžníka a nechápe, prečo žalobkyňa neustále vyťahuje platby výživného a tieto sa snaží napasovať do obdobia uzavretia darovacej zmluvy a povolenia vkladu. Nechápe prečo je žalobkyňa tak vehementne proti výsluchu dlžníka, ktorý by mohol vnieť objektívne svetlo do ich vzťahu ako blízkych osôb. Celý čas sa motajú v kruhu, pretože úlohou súdu je rozhodovať spravodlivo a zabezpečiť, aby obe sporové strany mohli využiť všetky zákonné prostriedky na to, aby dokázali pravdu. Zatiaľ čo prvostupňový súd uvedené umožnil žalobkyňi, žalovanej to neumožnil. Jediné čo chce je, aby mala rovnaké možnosti ako žalobkyňa, aby súd výsluch vykonal a zároveň ho vyhodnotil z dôkazov. Súd svoje rozhodnutie vystaval na domnienkach, ktoré v merítke objektívnosti nikdy nemôžu splniť objektívne a spravodlivé rozhodnutie.

5. Žalobkyňa v odvolacej duplike uviedla, že žalovaná píše, že výživné platila len v rokoch 2014 - 2015 a keďže sa následne rozišli, v roku 2016 ho už vôbec nehradila. Presadzuje, že v čase uzatvorenia spornej darovacej zmluvy sa vôbec nepodieľala na záväzkoch dlžníka, túto verziu obrany doposiaľ súdu nepredložila a ide o novotu v odvolacom konaní. Výpis z účtu za mesiac 10/2016 je reprezentatívna vzorka každomesačných úhrad výživného v priebehu roka 2016, pričom v prípade potreby môže doložiť výpis za ktorýkoľvek mesiac. Doposiaľ nikde nepoprela, že každomesačne poukázala výživné zo svojho účtu i v tomto roku. Nepramení to ani z odvolania. Pričom snaha navodiť dojem, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy sa nepodieľala na záväzkoch dlžníka, je len známka, že opakovane a účelovo uspôsobuje svoje vyjadrenia. Avšak z dôkazov vyplýva pravý opak, nakoľko spoluúčasť žalovanej na záväzkoch dlžníka bola pravidelná, dlhodobá a vzhľadom na tvrdené pomery, nadštandardná. Účasť žalovanej na dlžníkových záväzkoch prekračuje rozumné hranice kamarátstva pre človeka, ktorý trpel existenčnými problémami, nech ju už sprevádzala akokoľvek blahosklonná pohnútkou. Upresnila, že okresný úrad povolil vklad v decembri 2017, nie kvôli priesťahom, ale pretože zmluva a návrh na vklad nespĺňali náležitosti - opäť z dôvodov na strane žalovanej. Ak by pripustila hádku kvôli úhrade splátky v januári 2018, nevynaložila žiadnu obozretnosť voči dlžníkovým latentným úmyslom, ba čo viac, s istotou sebe vlastnou píše, že sa o záväzky svojho druhu nezaujímal či dokonca, že sa ani zaujímať nemusí. Týmto spôsobom sa stavala k závažným skutočnostiam počas celého ich vzťahu ergo k ukracujúcemu úkonu. Popierať vedomosť alebo záujem o záväzky svojho druhu nenapĺňa pojem „náležitá starostlivosť“ v zmysle § 42a ods. 2 OZ (NS ČR 30Cdo/808/2004). V ďalšom poukázala na R 63/2004, uviedla, že sa dozvedela o prebiehajúcim vklade k nehnuteľnosti necelých päť dní pred zavkladovaním, akákoľvek reakcia by už nezabránila prevodu vlastníctva. Vulgarizácia prejavu ani simulovaný pocit príkoria nemôžu zakryť priam podozrivé nezrovnalosti vo vyjadreniach žalovanej. Ale ak aj ide o vzdialenú minulosť, nezbavuje ju to povinnosti niesť dôsledky za svoje konanie.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

8. Súc viazaný odvolacími dôvodmi, odvolací súd preskúmal správnosť postupu prvoinštančného súdu, pokiaľ nevyhovelo návrhu žalovanej na výsluch svedka T. W., následne závery prvoinštančného súdu viažuce sa k posúdeniu vzťahu dlžníka a žalovanej ako blízkych osôb podľa § 116 OZ a vedomosti žalovanej, čo by osoby blízkej dlžníkovi o jeho dlhoch.

9. V kontexte namietaného, listinnými dôkazmi v konaní preukázaného a žalobkyňou tvrdeného i odvolací súd dospel k záveru, že výsluch dlžníka T. W. z hľadiska objasnenia kvality vzťahu medzi ním a žalovanou nie je účinným nástrojom na objektívne zadefinovanie takejto kategórie vzťahu, nakoľko ide o subjektívny psychický vzťah osôb k sebe navzájom, ktorý sa dá dotknutými osobami prezentovať účelovo, v závislosti od okolností, ktorým má aktuálne slúžiť. Len ťažko očakávať, že by T. W. ako svedok, ktorý vedie dlhodobý spor so žalobkyňou, vypovedal v neprospech žalovanej, s ktorou býva v spoločnej domácnosti, a preto význam výpovede tohto svedka z hľadiska výsledku konania, resp. jeho dopadu na rozhodnutie súdu v prebiehajúcom spore, nech by vypovedal akokoľvek, v kontexte iných dôkazov nemá žiaden zásadný význam.

10. Ak totiž, ako tvrdí žalovaná, by určitú dobu s T. W. neboli osobami blízkymi, ako má na mysli ust. § 116 OZ, stačí, že ich spájali dve podstatné veci, a to spoločný byt a spoločné dlhy (úvery, úhrady za energie, správcovi bytového domu a pod.). Už len existencia tohto majetkového prepojenia u nich zakladá zodpovednosť za vzájomné správanie a zároveň predpoklad, že ujmu jedného druhý pociťuje ako vlastnú (napr. spoločník a obchodná spoločnosť). Uvedené sa napokon odzrkadlilo i vo vzájomných prevodoch bytu, kedy bez akejkoľvek logiky tento medzi sebou, resp. spoluvlastnícke podiely k nemu, prevádzali medzi sebou navzájom a následne ho žalovaná odpredala tretím osobám.

11. Inak povedané, byť by i v rozhodnom období T. W., čo by dlžníka a žalovanú, nespájali žiadne citové väzby, boli prepojení majetkovo - spoločnými aktívami a pasívami, ktoré ich z hľadiska ochrany majetku nútili niesť vzájomnú zodpovednosť za svoje finančné správanie. To sa napokon prejavilo i v tom, že žalovaná uhrádzala za dlžníka výživné a, ako tvrdila, napriek vlastnej nepriaznivej finančnej situácii napokon posplácala dlhy tak vo vzťahu k U. U. ako i správcovi bytu a dodávateľom energií. Z tohto pohľadu nedôveryhodne vyznieva jej tvrdenie, že nemala vedomosť o dlhoch dlžníka, ak tieto napokon, ako tvrdí, všetky posplácala.

12. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že darovanie bytu s príslušenstvom z dlžníka na žalovanú viedlo k zmenšeniu jeho majetku a vzniknuté zmenšenie majetku dlžníka malo súčasne za následok, že žalobkyňa ako veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci ak by nebolo tohto právneho úkonu, mohla by svoju pohľadávku z majetku dlžníka aspoň z časti uspokojiť. V konaní bolo preukázané, že dlžník nevlastní žiaden iný majetok, z ktorého by žalobkyňa svoju pohľadávku pokryla a žalovaná nadobudla od dlžníka jeho majetok bez toho, aby zaň reálne poskytla plnenie použiteľné na úhradu jeho dlhov.

13. Aj keď, ako žalovaná v rozpore s výsledkami dokazovania tvrdí, nebola prepojená v rozhodnom čase s dlžníkom citovo, už majetkové prepojenie, ako konštatoval odvolací súd vyššie, postačuje na to, aby jeho ujmu pociťovala ako ujmu vlastnú. Pokiaľ ďalej tvrdila, že o pohľadávke žalobkyne nemala žiadnu vedomosť, súdy zaujali názor, že ustanovenie § 42a ods. 2 OZ neviaže odporovateľnosť právneho úkonu dlžníka na ukrátenie uspokojenia konkrétnej vymáhateľnej pohľadávky. Je preto irelevantné, či úmysel dlžníka smeroval k ukráteniu všetkých jeho veriteľov alebo len jedného, niektorého z nich, prípadne či dlžník urobil právny úkon bez toho, že by jeho úmysel ukrátiť svojich veriteľov vôbec smeroval voči konkrétnym osobám, ktoré proti nemu majú pohľadávku.

14. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k presvedčeniu, že prvoinštančný súd na podklade skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania vec správne právne posúdil, pokiaľ poskytol žalobkyni ňou požadovanú právnu ochranu, preto jeho rozhodnutie, stotožniac sa i s jeho odôvodnením podľa § 387 ods. 2 CSP, ako správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Žalobkyni, ako úspešnej strane v konaní, v súlade s ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanej v plnom rozsahu.

16. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)